

*Familien
Gelinde*

Mogens
Lorentzen

P. 26/9-44 1944

Farvel og Goddag

AF

MOGENS LORENTZEN

Nu da Filmen om „Familien Gelinde“ endelig er blevet til Virkelighed, spørger jeg naturligvis mig selv:

„Hvordan begyndte det hele i sin Tid ... hvordan kom det sig, og af hvad?“

Af et Ingenting og af alt muligt!

En Dag hørte jeg en Malerkone sige til en Veninde: „Kan du ikke laane mig tyve Øre til Sporvogn; jeg skal ind til Byen og købe Klaver.“

Denne tilfældige Bemærkning fik Perspektiv i min Fantasi, for laa ikke baade de smaa Kaar og Sindet til at afbalancere dem gemt bag denne lille, komiske Sætning? Det tog Form i en Novelle, en Historie i et Søndagsmagasin. Men Novellens Figurer blev ved at spøge i min Bevidsthed; der groede flere Historier op om dem; jeg kom til at holde af at være sammen med disse tossede Mennesker og deres dagligdags Æventyr, de blev ved med at foretage sig snurrige Ting i min Hjerne; mine Medmennesker begyndte at ligne dem og at bekræfte deres Meninger og Handlinger; i Situationer i min egen Tilværelse greb jeg mig i at spørge mig selv: „Hvad vilde Gelinde mon have tænkt nu? ... hvordan vilde Klara have klaret det her? ... hvor den Bemærkning vilde have lignet Sutte.“ En skønne Dag havde mine Fantasipersoner uvilkaarlig Realitet, og nogen Tid efter var der blevet en Bog ud af dette Hjernesvind og Ingenting!

Det har derfor været et nyt Mirakel for mig at se Teatermaler Gelinde, hans Kone, Børn og Venner, hans Hjem og Milieu, Arbejde og Moral tage synlig Form i Filmen. Det indre, paa samme Tid faste og flygtige Billeder af Manden og hans Omgivelser ... det, jeg som Forfatter har set efter og skildret ... det blev paa Lærredet ombyttet med nye, helt anderledes Billeder: Gelinde blev fra en lille, tyk, smilende Mand til Ebbe Rodes lange, magre, tørtpuddsig Gelinde; Klara forvandlede fra jeg siger ikke hvem til Karin Nellemose! Da jeg havde set Filmen to Gange, var det gamle Billede visket ud, og det nye var traadt i Stedet og blevet det rigtige, det endelige.

Mange Mennesker har, siden Bogen fremkom i 1936, frittet mig:

„Hvem var i Grunden Gelinde, Modellen til Gelinde?“

Nogle har troet at finde bestemte Forbilleder for Figuren i Kunstnere af deres private Bekendtskab; andre har endog gættet paa, at Gelinde skulde være et Selvportræt. Det kan jeg roligt bande paa, at han ikke er! Jeg har selv kun ganske faa Egenskaber fælles med ham; andre, jeg har fundet hos ham, er mig ganske fremmede.

Men „det Gelinde“, det sorgløse, det frodige, har jeg i Tidens Løb truffet hos mange Kunstnere; og „det Klara“, det bekymrede men rørende tapre, hos mange Kunstnerkoner. Ære være dem!

Og til syvende og sidst: det ukueligt haabende, det beskedne, men leveduelige, det har de sidste, slemme Aar vist mig findes hos de fleste af os allesammen herhjemme!

Mogens Fogwitz

Familien
Gelinde

Teatermaleren Harry Gelinde og hans søde, unge Kone, Klara, er lykkelige for hinanden og for deres Børn: Vippe, Kalle, Sutte, Nisse, Bolle og Finne. Gelinde er en sorgløs Kunstnersjæl. Han ved godt, at han ikke er nogen Rembrandt, men han elsker Kunsten paa sin stiltfærdige Maade — og han gaar ikke paa Akkord. Pengeproblemer tager han uden større Højtidelighed, og det er derfor Klara, som maa holde sammen paa det lille Hjem's Økonomi, en alt andet end nem Opgave.

En Dag kommer Gelindernes gode Venner, Kunstmaleren Bjovulf og hans Kone, Ida,

paa Besøg for at invitere Klara med ud paa Landet. Hun selv er betænkelig ved at rejse fra Mand og Børn, men Gelinde er straks begejstret for Tanken — han under Klara en haardt tiltrængt Ferie, og han vil hellere end gerne være baade Far og Mor for Ungerne. Altsaa rejser Klara ud i den danske Sommer, fulgt af alle gode Ønsker, mens Gelinde sammen med Børnene laver Hjemmet om til en Indianerlejr. Og hvor han nyder det! Selv da Scenemesteren hende fra Teatret, „Pause“, kommer og raader ham til at opsøge Direktøren og prøve paa at faa Dekorationsarbejdet til Teatrets nye Forestilling „Den blaa Kringle“, føler han ikke mindste Trang til at sige Farvel til sit hyggelige Familieliv. Gelinde har desuden lige haft et Sammenstød med den lunefulde og opfarende Teaterdirektør, som i et Øjeblikks Ophidselse har givet ham hans Afsked paa graat Papir, og det kunde ikke falde ham ind at bede Direktøren om godt Vejr.

Men to af Børnene, Sutte og Kalle, har overværet Samtalen mellem Gelinde og Pause, og de beslutter i al Hemmelighed, at de vil skaffe deres Far Arbejdet til „Den blaa Kringle“. Og hvor utroligt det end lyder — det lykkes dem!

Omsider vender Klara atter hjem fra Ferielivets Glæder, solbrændt og udhvilet, men ikke rigtig glad. Hun er paa Landet blevet stærkt kurtiseret af en Sagfører Skuffelsen og har selv været en lille Smule forelsket i ham, men ved Gensynet med Gelinde og Børnene er hun alligevel ganske klar over, at *her* har hun hjemme — og Skyerne spredes hurtigt, da Gelinde efter en Samtale med Sagføreren tager Situationen fra den humoristiske Side. Hjemmets Lykke er genoprettet.

Gelinde har fuld af Energi kastet sig ud i Arbejdet med Dekorationerne til „Den blaa Kringle“. Han slider i det fra tidlig Morgen til langt ud paa Natten paa Teatrets Malersal

A/S PALLADIUM præsenterer

Familien Gelinde

— en PALLADIUM Film
efter *Mogens Lorentzen's* Bog
af samme Navn

Musik: *Emil Reesen*

Sangene:
Knudåge Riisager og Emil Reesen

Iscenesat af
SVEND METHLING

PERSONERNE:

Gelinde, Teatermaler	...	Ebbe Rode
Klara, hans Kone	...	Karin Nellemose
Vippe	} deres Børn	Jonnie Jepsen
Kalle		Benny Fagerlund
Sutte		Ilse Lil Tove Larsen
Nisse		Ib Sørensen
Bolle		Ib Fagerlund
Finne		Hugo Crone
Kulmutter	...	Ingeborg Pehrson
Direktøren for H. B. H.	...	Bruno Tyron
Putte, hans Datter	...	Else Brøndahl
Bjovulf, Kunstmaler	...	John Price
Ida, hans Kone	...	Beatrice Bonnesen
Oderik, Gelindes Medhjælper	...	Axel Larsen
Teaterdirektøren	...	Stig Lommer
Anna Gordon, Skuespillerinde	...	Grethe Linde
Pause, Scenemester	...	Victor Montell
Sagfører Skuffelsen	...	Svend Bille

Fotografi: *Karl Andersson*

Tone: *Erik Rasmussen*

Tegnefilm: *Dahl Mikkelsen*

Dekorationer: *Erik Aaes*

Klipning: *Edith Schlüssel*

Kopi: *Johan Ankerstjerne*

Eneret:

**A/S FILM-CENTRALEN-
PALLADIUM**

og under sig ikke et Øjeblik Ro. Og i hans Hjem hersker der lige saa febrilsk Travlhed. Sagen er den, at Geline holder Fødselsdag Dagen efter Premiøren, og Klara og Børnene er ved at sætte Huset paa den anden Ende med Forberedelser til en lille Fest. Fødselsdagen skal fejres!

Endelig oprinder Premiæraften. Geline har med Nød og næppe naaet at faa sine Dekorationer færdige, og han er nu bogstavelig talt ved at synke sammen af Træthed. De sidste Døgn har han overhovedet ikke set sit Hjem. Bjovulf og Ida afhenter Klara for at gaa med hende til Premiøren, og Luften dirrer af Spænding. Børnene ved slet ikke, hvordan de skal holde det ud til i Morgen, hvor Festen skal løbe af Stabelen — de dækker Fødselsdagsbord og øver sig paa en Sang, de vil synge til Gelines Ære, og Kinderne brænder af Iver og Forventning.

„Den blaa Kringel“ bliver en straalende Sukces. Hele Per-

sonalet samles paa Direktørens Kontor efter Forestillingen for at læse Morgenbladens Anmeldelser, og Geline faar den dejligste Fødselsdagsgave, han kunde ønske sig: Kritikerne er enige om, at hans Dekorationer er de bedste, man har set i lange Tider, og man glæder sig til at se nye Arbejder fra hans Haand. Geline selv er næsten for træt til at fatte Omfanget af Sukces'en. Men hele Selskabet ender alligevel hjemme hos ham og Klara, Børnene kommer op af deres Senge og faar Lov til at være med ved Bordet, og det bliver en festlig Nat, fuld af Hygge og Humør. Saadan er Familien Geline, lige elskelig i Medgang og Modgang.

Og saa slutter lille Sutte Filmen med et Vers, der i sin Enkelhed kan staa som hele Historiens Morale:

*At holde Dagliglivet altid nyt,
at trives under Livets Tugt med Ære
og ta' mod Aldrens Gaver*

*med Gemyt...
det er Gelinernes beskedne Lære!*

PENGEVISEN

Tekst: *Mogens Lorentzen.*

Musik: *Emil Reesen.*

Pengeløs, pengeløns,
hold Humøret højt imens.
Holder Haabet ikke ved dig,
søger Lykken ikke til dig.
Bare ikke bliv nervøs,
selv om du er pengeløs!

Lad nu os minde jer
om, hvad Penge *ikke* er.
Som bekendt var Sandhed ikke
sand, hvis den lod sig bestikke.
Sokrates i gamle Klær,
han var mange Penge værd!

Penge er, som man ved,
en infam Nødvendighed,
men de bær' dig kun et Stykke
Vej paa Vej til Livets Lykke.
Hverken Sedler eller Guld
gavner dig i sorten Muld.

Hjertelag, Ærlighed,
Frugtbarhed og Kærlighed,
Appetit og hele Lemmer,
lattermilde Barnestemmer
i det dagligdags Hjem...
hvad var Verden uden dem?

Selvkontrol, Flittighed,
ren og fast Samvittighed,
Fantasi og gamle Venner,
sund Fornuft, hvad end der hænder,
godt Humør og Solskinsvejr...
de er mer' end Penge værd!

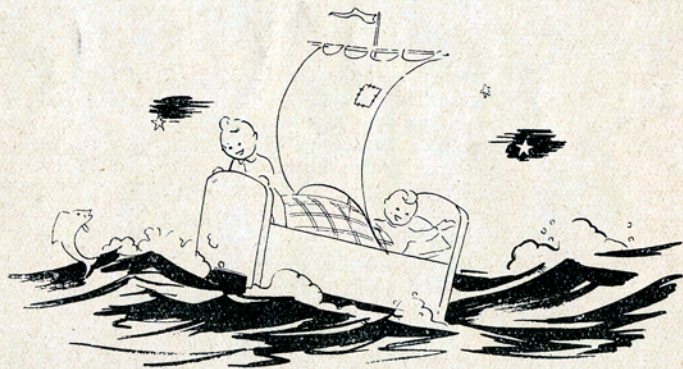

Sovesangen

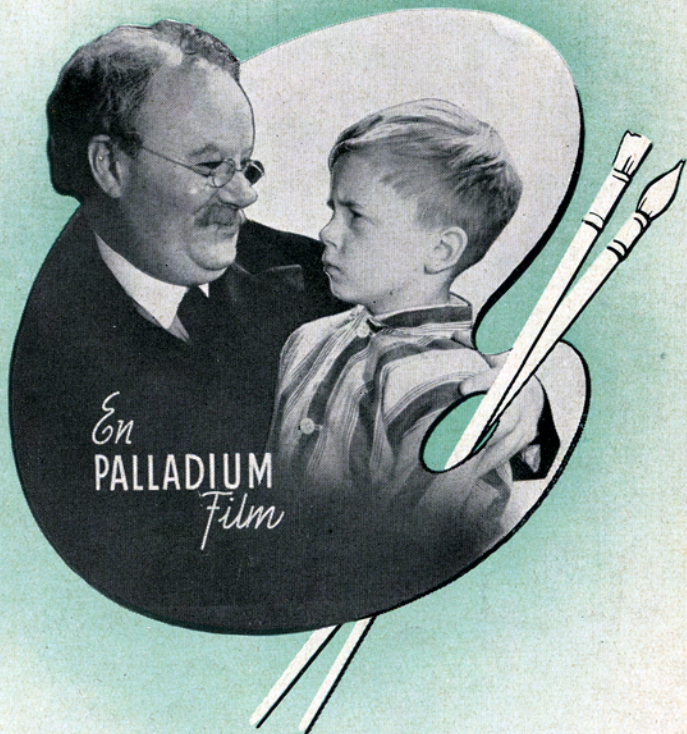
(Af Mogens Lorentzens og Knudåge Riisagers „Børneviser“).

Min egen lille, gode Seng,
den bedste Seng i Verden er den.
Nu leger jeg, den er et Skib,
der sejler med mig ud i Verden.
Og hvis jeg sover rigtig snart,
saa skyder Skibet rigtig Fart:

Ned og op og op og ned,
hen hvor ingen anden ved.
Ind og ud og ud og ind,
Bølgegang og Søndenvind.
Godnat! Godnat! Godnat! Godnat!
Sov vel! Og Tak for i Dag!

En
PALLADIUM
Film